

kommer mig, at det vil være rigtigt at lægge Afgørelsen paa dette Punkt i Forældrenes Haand.

Undervisningsministeren (*Keiser-Nielsen*): Maa jeg sige om det sidste Spørgsmaal, som det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) omtalte, at det forekommer mig ikke, at det offentlige, hvor der findes en privat Institution, som ejes enten af en privat Mand eller af en Kreds, f. Eks. et Aktieselskab eller lignende, kan blande sig ind i, hvem der skal afgøre denne Institutions Skæbne. Jeg antager heller ikke, at en Lov, hvorefter man skulde kunne gøre det, vilde kunne føres gennem Rigsdagen, i hvert Fald som den er nu. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det ærede Medlems Ønske, som kan være meget smukt, om, at det i hvert Tilfælde skulde være Forældrene, der afgør dette Spørgsmaal, ikke lader sig realisere. Det maa dog blive dem, der ejer og driver den vedkommende Skole, som gennem deres Bestyrelse eller Generalforsamling træffer Bestemmelse derom. Det er jo udmærket, hvis Forældrene har Del i denne Generalforsamling, men er der Tale om en enkelt privat Mand, ser jeg ikke, at man kan tvinge ham til at lade Forældrene bestemme, om hans Skole skal være offentlig eller ikke, medmindre da Forældrene selv kan gøre det f. Eks. ved at tage deres Børn ud af Skolen. Staten eller det offentlige overhovedet kan ikke gøre det, i hvert Fald ikke efter den Skoleordning, vi har nu.

Med Hensyn til Frk. Wintelers Skole vil jeg gerne gøre det klart, hvorledes Forholdet ligger. Inden denne Ordning kom paa Tale, blev der ansat en ny Rektor ved Odense Skole — for 2—3 Aar siden. Forældrekredsen eller Forældrenævnet ved Odense Katedralskole ønskede da, at man vilde gøre denne Skole til en Fællesskole, hvad den ikke før havde været. Der meldte sig straks nogle faa kvindelige Elever, og der krævedes da visse Udenomsbekvemmeligheder m. m. indenfor Skolen og blev straks stillet Krav om en ny Bygning til disse kvindelige Elever. Vi hjalp os foreløbig ved at tage en Tagetage eller lignende i Brug, hvad der dog var meget utilfredsstillende, og jeg stod altsaa overfor at skulle gaa til Rigsdagen med Anmodning om en Nybygning til Odense Katedralskole. Nu melder denne Løsning med Frk. Wintelers Skole sig, og jeg siger da som saa: Overtagelsen af disse Skoler medfører en ret stor Be-

kostning for Staten, vi yder tillige en 3 Mill. Kr. til de to nye Bygninger i Viborg og Randers, og vi har faaet ret store Udgifter ogsaa til Gymnasieskolerne i København; jeg mener da, at i Øjeblikket skal man være en lille Smule forsigtig med store Bevillinger til Gymnasieskolerne, saa meget mere som vi maa staa overfor Anvendelsen af meget store Beløb til vor Folkeskole, hvad jeg venter, vi kommer til, naar Skolekommissionen antagelig ret hurtigt, vil være færdig med sit Arbejde. Derfor siger jeg: lad os tage denne midlertidige Ordning. Vi behøver ikke nu at bygge en ny Bygning ved Odense Katedralskole, idet Frk. Wintelers Skole vil være i Stand til at optage de Elever, der trænges til Plads til. Det er da min Mening, at hvis disse enkelte kvindelige Elever, der har meldt sig ind i Odense Katedralskole, ønsker at blive der, kan de det, fordi det ikke koster noget i Øjeblikket. Hvis der saa melder sig flere, vilde det blive nødvendigt at bygge en ny Bygning, men det maa vi skyde ud og i Øjeblikket hjælpe os med Frk. Wintelers Skole. Mon det er klart, hvorledes mit Standpunkt er? Det maa udskydes til Fremtiden at tage Bestemmelse om Forholdene derovre. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er ønskeligt at faa indført Fællesskole ved begge Skoler. Det foretrækker ogsaa jeg.

Jeg har saa kun at sige til det ærede Medlem for Mariagerkredsen (H. P. Hansen), som havde en gammel Mor eller Mormor (*H. P. Hansen*: Det var en Mor!), . . . en gammel Mor, der havde lært ham noget om, at Folk snakkede saa meget om alle mulige andre Ting, naar de vilde bort fra en bestemt Ting — at det gør mig meget ondt, at denne gamle Mormor ikke ogsaa har lært det ærede Medlem, at det var rigtigt, naar man vilde snakke med om en Ting, saa at vide god Besked. Nu sagde det ærede Medlem, at han ikke vidste, hvorledes man skulde kunne forhindre velstillede Forældres ubegavede Børn i at komme ind i en Skole. Det burde det ærede Medlem virkelig vide. Vi har jo en Optagelsesprøve til Gymnasierne. Det kan ikke nytte det ærede Medlem, hvis han har et Barn — jeg ved ikke, hvor mange han har —, som ikke er videre velbegavet: han slipper ikke ind, og da vi havde Forhandlingen om de københavnske Skoler, blev det udtrykkelig vedtaget baade i dette og det andet høje Ting — men det ved det ærede Medlem altsaa heller ikke — at vi skulde sørge